

ARJAN DWARSHUIS

RONNIE
DE ROERDOMP

The title 'RONNIE DE ROERDOMP' is rendered in a bold, blocky, sans-serif font. The letters are primarily a light brown color with a dark brown drop shadow. The letter 'I' in 'RONNIE' is replaced by a small, stylized bird perched on top of it. The bird is light brown with a small number '1' on its back. The subtitle 'DE ROERDOMP' is in a similar font but smaller and positioned directly below 'RONNIE'.

**EN HET GEHEIM
VAN HET MOERAS**

**ILLUSTRATIES
MARIEKE TEN BERGE**

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

1

Het wak

Het was december, een dag na kerst, en nacht in Lisdoddedorp. Suus kon van opwinding niet slapen. De hele nacht staaarde ze naar het plafond en hoorde ze buiten de sneeuwstorm razen. Het zou Siberisch koud worden, zeiden ze gisteren op het *Jeugdjournaal*. Ze had meteen op de wereldbol in haar kamer gekeken. Siberië lag bijna helemaal bovenaan, net onder de poolcirkel in het noorden van Rusland. In de winter werd het daar wel veertig graden onder nul, las ze op internet. Volgens haar vader, die graag sterke verhalen vertelde, was dat zo koud dat je plas zou bevriezen voordat die de grond raakte. Ze kon zich dat nauwelijks voorstellen. Hier brak al paniek uit als het een beetje sneeuwde en ijzelde. Oma Loek vertelde dat strenge vorst vroeger heel normaal was. Dan kon je iglo's op de stoep bouwen en zelfs over het IJsselmeer schaatsen. Suus deed niets liever dan schaatsen, maar elke winter moest ze genoeg nemen met het ijsbaantje op het dorpsplein. In de kerstvakantie kon ze daar samen met de andere kinderen eindeloos rondjes schaatsen over een kunstmatig laagje ijs. Inmiddels was ze daar wel op uitgekeken.

Ze wilde écht schaatsen, zoals oma Loek, op natuurijs. En de beste plek om dat te doen was op de Grote Plas in het Mondige Moeras.

Zodra ze zag dat het buiten licht begon te worden, sprong ze uit bed en rukte de gordijnen open. Haar mond zakte open van verbazing. De straten en de auto's, de achtertuinen, de daken van de huizen en het weiland achter haar huis – alles was bedekt onder een dik pak hagelwitte sneeuw. De vijver in haar tuin en de slootjes in de polder waren dichtgevroren. Zo ziet Siberië er dus uit, dacht Suus.

Zonder te douchen kleepte ze zich aan en rende daarna de trap af. Uit de kelderkast pakte ze haar schaatsen, sneeuwschoenen, wanten en een dikke wollen muts. Ze at snel een bakje muesli en besmeerde wat bolletjes met pindakaas voor onderweg. Het was zaterdag en haar ouders lagen nog te slapen, dus ze schreef een briefje en legde dat op de eettafel.

Ben naar het Mondige Moeras om te schaatsen, tot vanmiddag!

Kus, Suus

Zachtjes trok ze de deur achter zich dicht en ze stapte de winterse wereld in. De verse sneeuw kraakte heerlijk onder haar sneeuwschoenen en bij het uitademen kwamen er wolkjes uit haar mond. Het was nog rustig op straat. Ze zag alleen de postbode met zijn zwaarbeladen fiets door de sneeuw ploeteren en een kat die een slingerend spoor van hartvormige pootafdrukjes achterliet.

Suus trok haar muts nog wat verder over haar oren en liep door de besneeuwde straten het dorp uit.

Het Mondige Moeras lag aan de rand van het dorp. Suus had geen idee waar dat ‘mondige’ vandaan kwam. Ze had er weleens met oma Loek staan luisteren, maar nooit iets anders gehoord dan vogels.

Vroeger ging Suus vaak met haar oma vogels kijken, maar de laatste jaren steeds minder. Nu liepen ze alleen nog af en toe samen een rondje door de tuin van het verzorgingstehuis, om te kijken naar het nest van de grote bonte specht in de beuk langs de oprijlaan.

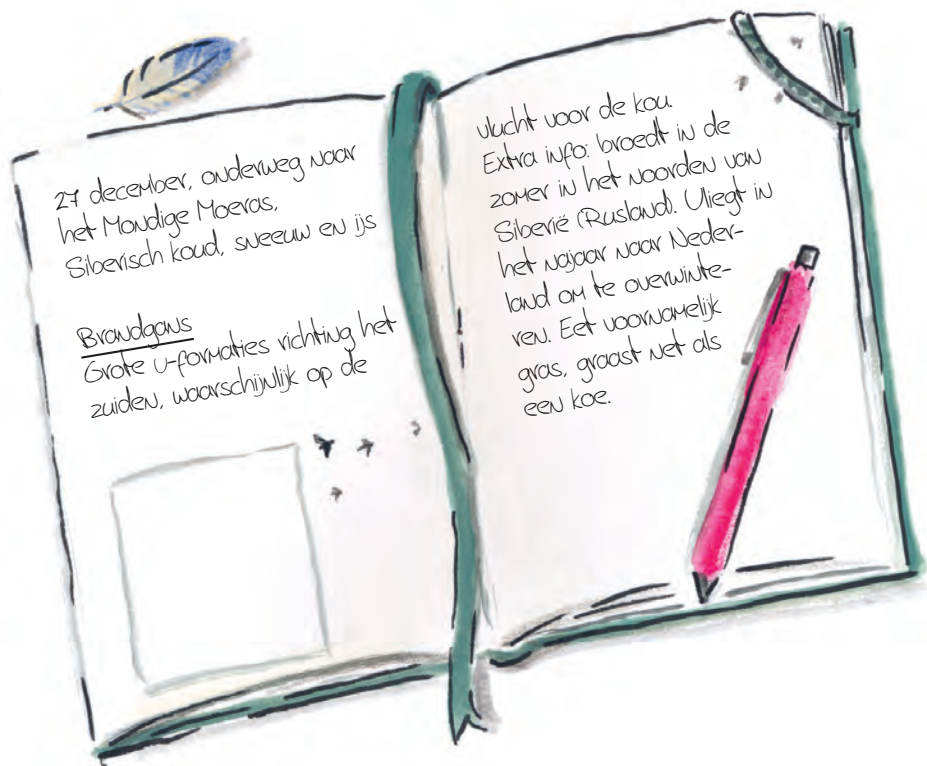
‘Oma heeft alzheimer,’ vertelde Suus’ moeder op een dag. Suus had gevraagd wat dat was, alzheimer. Haar moeder legde uit dat oma een ziekte in haar hoofd had die niet te genezen was, waardoor ze steeds meer dingen ging vergeten en zich anders ging gedragen. Dat heette dementeren. Uiteindelijk zou het kunnen dat oma hen zelfs niet meer zou herkennen. Suus vond dat moeilijk om te geloven, want oma Loek had altijd op alles een antwoord. Ze wist meer dan wie ook over de geschiedenis en de natuur en had Suus alles over vogels geleerd. Maar als ze langsgingen bij het verzorgingstehuis zag Suus wat haar moeder bedoelde. Soms moest ze oma wel drie keer achter elkaar vertellen hoe het op school was, of vroeg oma midden in de zomer of Suus haar schoen al had gezet voor sinterklaas.

Terwijl ze door de polder naar het moeras liep vlogen er v-formaties brandganzen over haar hoofd. Het waren opvallende zwart-witte watervogels met een hoge blaffende roep, die haar een beetje deed denken aan het hondje van de buurvrouw.

Suus wist heel veel over de natuur. Later wilde ze ornitholoog worden. Dat was iemand die onderzoek deed naar vogels. De boeken-

kast in haar kamer stond vol met boeken over planten en dieren, maar de meeste gingen over vogels, haar lievelingsdieren. Ze herkende bijna elke vogelsoort in de Plasdrasregio, zelfs aan hun geluid. Net als een echte ornitholoog hield ze haar waarnemingen bij in een logboek. Ze noteerde de datum, de locatie, het weer, eventuele bijzonderheden en extra informatie uit haar vogelboeken of van internet.

Onderweg stopte ze even om een aantekening te maken.

Het Mondige Moeras lag er verlaten bij. Er stonden nog geen voetafdrukken in de sneeuw, dus Suus was duidelijk de eerste. Een torenvalk zat op een paaltje onverstoord voor zich uit te kijken. Toen het zware

houten klaphek achter haar dichtsloeg, vloog hij op en ging hij verderop bidden boven de dijk, op jacht naar veldmuizen. Suus moest even glimlachen bij de herinnering aan de keer dat ze hoorde dat sommige vogels bidden. Met bidden zoals in de kerk had het niks te maken. Nee, als een vogel bidt, dan hangt hij klapwiekend op één plek in de lucht, tot hij een prooi ziet en naar beneden duikt. Torenvalken konden dat zelfs als het zo hard waaide dat Suus niet eens rechtop kon blijven staan.

Ze stapte stevig door over het houten vlonderpad. Een ree maakte zich met grote sprongen uit de voeten toen ze voorbijliep en een merel was op een sneeuwvrij plekje driftig met zijn gele snavel tussen de dorre bladeren aan het wroeten naar iets eetbaars.

De Grote Plas was omringd door brede rietkragen. In het voorjaar was dit haar lievelingsplek om vogels te kijken. Dan zongen er snorren en vlogen er zwermen zwaluwen boven het water. Er was zelfs eens een roerdomp gezien, maar nog nooit door haar. Die mysterieuze moerasvogel stond bovenaan op haar wensenlijstje.

Even verderop lag een paadje dat dwars door het riet naar het water leidde. Middelbare scholieren gebruikten dit paadje in de zomer als ze hier stiekem gingen zwemmen. Dat was ten strengste verboden, want het Mondige Moeras was een natuurgebied. Ze vervolgde haar weg over het smalle paadje door het metershoge riet. De grond was stijf bevroren, dus ze zakte niet weg in de modder. Gaandeweg werd het riet minder dicht en voor ze het wist stond ze op het ijs.

In het midden van de plas lag een wak waar een groepje meerkoe-

ten en kuifeenden in ronddobberde. Verder was de Grote Plas uitgestorven. Er lag best veel sneeuw op het ijs en her en der zag Suus een paar donkere plekken. Dat waren wakken, wist ze, en die moest ze vermijden.

Suus ging zitten en bond haar schaatsen onder. Toen stond ze op. Ze stampte een paar keer met haar ijzers op het ijs. ‘Zie je wel, sterk genoeg,’ zei ze hardop om zichzelf moed in te spreken.

Voorzichtig maakte ze een paar slagen. Daarna ging ze steeds sneller, met één hand op de rug. Al snel zoefde ze over de plas. Bij elke slag die ze maakte hoorde ze het ijs zachtjes kraken. Suus had kippenvel, maar niet van de kou. Ze schaatste eindelijk op echt natuurijs! En nog beter: er was verder niemand, dus ze had de Grote Plas helemaal voor zichzelf. Algauw bereikte ze de overkant. Ze zakte nog wat meer door haar knieën, plaatste haar ene been over het andere, haalde het andere weer naar voren en deed datzelfde nog een keer. Ze had dit al vaak geoefend op het ijsbaantje op het dorpsplein, maar was telkens gevallen. Nu deed ze voor het eerst in haar leven pootje-over, en dat op natuurijs! Even vergat ze alles om zich heen.

Ineens doemde er vlak voor haar een grote donkere plek op. Ze probeerde nog uit te wijken door een scherpe bocht naar links te maken, maar was te laat. Er klonk een vreselijk gekraak en voor ze besepte wat er gebeurde, zakte ze door het ijs.

‘Help!’ schreeuwde ze instinctief, al wist ze dat er niemand in de buurt was die haar kon horen.

Ze ging helemaal kopje-onder, om vlak daarna weer boven te komen, en ademde met horten en stoten door de bittere kou.

In haar survivalhandboek had ze gelezen dat je niet in paniek moest raken als je door het ijs zakte, want dan verspilde je kostbare energie en was de kans veel groter dat je verdronk. Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan in het ijskoude water.

Suus ging horizontaal liggen en trappelde zo hard als ze kon met haar benen, terwijl ze met haar buik en armen het ijs op probeerde te schuiven. Maar telkens als het haar bijna was gelukt, brak het ijs weer af en zakte ze terug in het wak. Haar dikke jas had zich volgezogen met water en trok haar kopje-onder. Ze spartelde uit alle macht, maar werd steeds verder naar de bodem getrokken, dieper het inktzwarte water in. Ze dreigde te verdrinken! Ineens werd ze vastgepakt aan haar kraag. Iemand trok haar omhoog, terug naar het licht. Snakkend naar adem kwam ze boven water, en ze werd het ijs op getrokken.

Even bleef ze uitgeput met haar ogen dicht liggen, maar al snel begon ze te beven en proestte ze het water uit dat ze had binnengekregen. Toen pas opende ze haar ogen. Op het ijs stond een roerdomp! Verder was er niemand te zien. De vogel was geelbruin van kleur met donkere camouflagestrepen over zijn keel en hij had een lange, dolkvormige snavel. Hij hield zijn kop schuin en keek haar indringend aan met zijn priemende lichtbruine ogen.

‘Hoempf,’ verzuchtte de roerdomp. ‘Let volgende keer maar wat beter op, jongedame.’

‘D-dank u wel,’ stamelde Suus.

De roerdomp schudde zijn veren op en stapte daarna met zijn lange grijsgroene tenen over het ijs terug het riet in, haar verbouwe-reerd achterlatend.

Ze knipperde met haar ogen en probeerde overeind te komen, maar haar benen leken wel van lood. Ze zakte weer in elkaar. Terwijl het langzaam zwart voor haar ogen werd, keek ze nog één keer naar de rietkraag, maar de roerdomp was verdwenen. Het volgende moment viel ze weg in een droomloze duisternis.